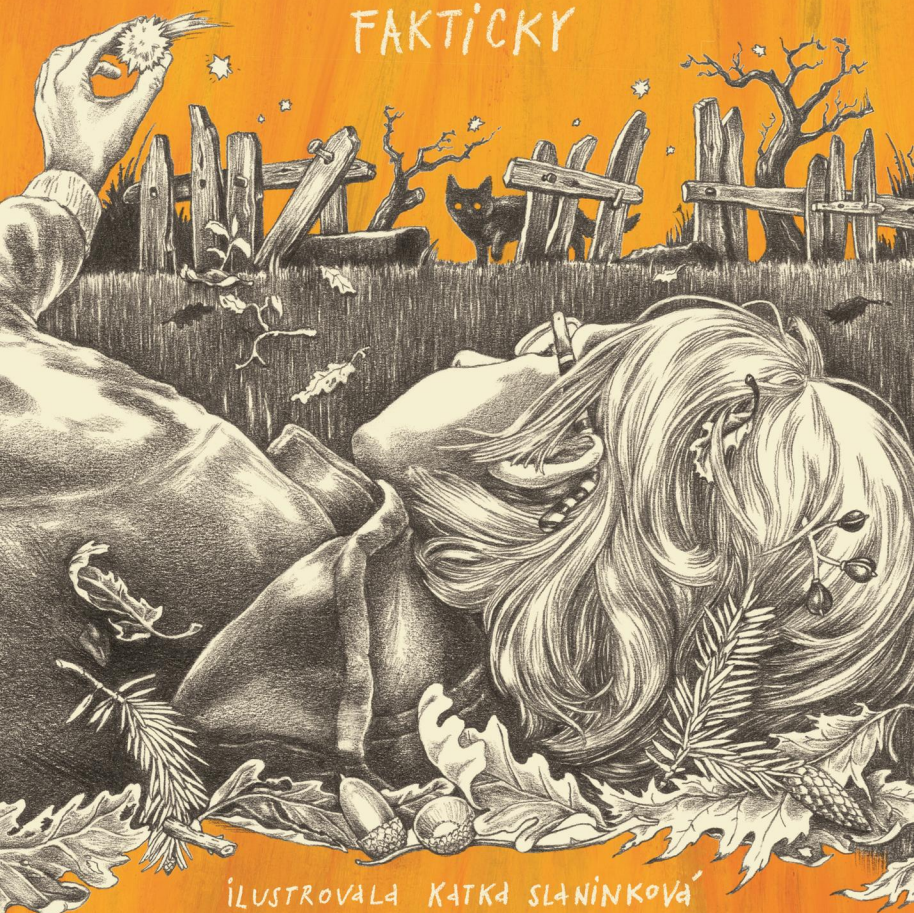

BABČA B. KARDOŠOVÁ

TRAJA KAMOŠI

a FANTASTICKÝ ZÁZRAK
FAKTICKY

ILUSTROVALA KATKA SLANINKOVÁ

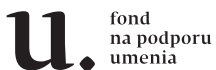
BABČA B. KARDOŠOVÁ

TRAJA KAMOŠI

a FANTASTICKÝ ZÁZRAK
FAKTICKY

(*zázrak je čosi, čo sa nestáva každý deň, ale stane sa)

Z verejných zdrojov podporil

Text © Barbora Kardošová 2022

Illustrations © Katarína Slaninková 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5791-2

BABČA B. KARDOŠOVÁ

TRAJA KAMOŠI

a FANTASTICKÝ ZÁZRAK
FAKTICKY

(*zázrak je čosi, čo sa nestáva každý deň, ale stane sa)

ILUSTROVALA
KATKA SLANINKOVÁ

slovar

*Vám, Filip, Tomáš, Robin, lebo ste to tak veľmi chceli
a pomohli ste mi vymyslieť nový názov.*

Všetko je Nafigu

Viem, viem. Ani ja som nečakal, že si zase začnem písať denník. Ale keď sa vám veci v živote vyvinú tak, že je všetko, ale fakticky všetko totálne v ťahu a nafigu, ťažko sa tomu ubránite. Ten, kto ma nepozná, si bude myslieť svoje.

A nech. Myslite si, čo chcete. Mne už je to jedno. Ide o to, že som zmenil školu, podľa mamy v jednom kuse smrdím a Laura sa so mnou nebaví! Kto niečomu z toho nerozumie, má smolu asi ako ja.

Laura bola moja svetová kamoška. Jej prvej som ukázal svoj bunker v lese, spolu sme našli poklad a zažili sme spolu fantastické prázdniny a fakticky svetový výlet a kadečo iné. Píšem, že **BOLA**, lebo všetko sa zmenilo. Krásne časy sú fuč a mne zostali len moje pieskomilky Didi, Nili a Wifi. Zaujímavé, že tie mame nesmrδια, ale ja áno! Viete čo? Je to fakt dosť nepríjemné, v kuse počúvať:

„Jurajko? Cítiš to aj ty alebo ideš práve do sprchy?“
alebo

„Juraj, všimol si si ten nový antiperspirant na poličke v kúpeľni? Tak ten je tvoj!“

alebo

„Vitaj vo svete dospeláckeho potu, synak!“

Toto mi začal zase hovoriť tatko!

ŽE SYNAK A DOSPĚLÁCKY POT.

Ako keby to, že budem mať trinásť, znamenalo, že som ako oni. Lebo nie som. Jediný dospelý syn, ktorého zatiaľ majú, je môj starší brat Paťo. Aj ten ešte len bude mať osemnásť. Jemu také veci nehovoria.

Samo je môj mladší nadprirodzene inteligentný brat, ktorý (vlastne neviem načo vôbec) začal tento rok chodiť do školy. Má šesť, ale všetko už vie dvakrát. Furt sa niečo pýta a lezie mi na nervy. Ja ho vôbec nezaujímam, lebo jeho zaujíma len veda, výskum a encyklopédie.

Jediná, kto mi v našej rodine rozumie, je Evička. Moja sestra. Má dva roky. Veľa toho nenahovorí.

Teraz už chápete, že sa trápim a cítim,

že všetko je nafiču.

Dobre, dobre, sú tu ešte moji zvierací kamoši – doktor, slečna a agentka, ale o tých až neskôr. Teraz si potrebujem napísať svoj prvý dôležitý zoznam. Lebo keď tak nad tým premýšľam spredu aj zozadu – musel by sa stať zázrak, aby sa moja situácia zmenila k lepšiemu. Chápete?

ZÁZRÁKY, KTORÉ DÚFAM, ŽE SA STANÚ,
ALE AJ TAK VIEM, ŽE SA NESTANÚ

1. Prestanem sa potiť.
2. Prestanem smrdieť.
3. Keď sa aj neprestanem potiť, tak môj pot prestane smrdieť.
4. Moja dvojročná sestra sa so mnou začne rozprávať – plynule a efektívne, tak, aby sa mi konečne uľavilo (slovo **EFEKTÍVNE** som sa naučil na fyzike a neviem ho prestať používať).
5. Laura mi zavolá a bude všetko fakticky ľutovať.

⑥ Bude so krásne a môj život
prestane byť nafigu.

MIKULÁŠ RIŤ UKÁŽ

Viete, kedy si už fakt môžete byť istí, že smrdíte? Keď vám Mikuláš namiesto čokolády, mandarínky a orieškov vopchá do topánky svieži sprej pod pazuchy. Teda dostal som aj žuvačky a mentolky, ktoré mi chutia. Všetko v mojej zimnej topánke malo nápis **FRESH**. Super, fakt. Evička

a Samo dostali aj kindervajco a nič s podobným nápisom. Paťo dostal svoje obľúbené gumové cukríky. Ja viem, že Mikulášovi ide hlavne o to, aby sme mali čisté topánky. No ale skúste mať v decembri čisté topánky, keď je vonku ledva pod nulou a blato namiesto snehu. A máte bunker v lese. Napríklad.

Odkedy som prešiel na tú novú školu, kde budem teraz bojovať v jedálni s príšernými zdravými jedlami, nemám ani na bunker a kamošov toľko času. Akože moja nová škola je ešte ďalej ako tá predtým a teraz v zime chodím domov potme. To sa potom nedá ísť po lese efektívne, čiže s čistými topánkami. Kto používa čelovku ako ja, vie, o čom hovorím. Kto nie, tak sa to fakt nedá. Môžete mi veriť.

Už aby boli aspoň vianočné prázdniny. Vyrazím pekne za svetla namiesto do školy do bunkra a pokúsím sa niečo vymyslieť. Lebo sám to fakt nevymyslím.

„Môžem?“

Počuli ste? Hádajte, kto sa v našej rodine v jednom kuse niečo pýta? A otravuje ma v mojej vlastnej izbe. A vojde bez zaklopania!

„Chceš mi dať svoje mikulášske kindervajco?“ vrátil som otázku môjmu zaotázkovanému mladšiemu bratovi.

V poslednom čase ma dosť baví robiť mu tým zle. Nevieť prečo, ale tak zvláštne ma to upokojuje.

„Prečo by som ti mal dať svoje kindervajco?“ nevzdával to Samo a tiež vytasil otázku.

„Čo chceš?“ nevzdával som to s otázkami ani ja.

„Chcem vedieť, čo bežní ľudia ako ty píšú Ježiškovi?“

„Ja som bežný a ty nie, hej?“

„Prečo ťa to tak rozčuľuje?“

„Všimol si si, že máme tých istých bežných rodičov?“

„Nemôžeš mi odpovedať na jednoduchú otázku?“

„A ty?“

Počujete to ticho? Teda pardon, už sa nemusím pýtať. Ten tresk boli moje dvere, ktoré Samo zabuchol a našťvaný odišiel. Nech si nemyslí, že ja sa neviem pýtať donekonečna ako on. Viem sa a budem sa. Donekonečna a ešte ďalej. Je fakt, že ho to vytočilo viac ako minule a dvere zabuchol tak silno, že v Paťovej izbe niečo spadlo. Podľa mňa nejaká trápna cena, ktorú dostal, keď ešte hrával na klavíri.

„Hrabe ti?“ nakukol ku mne môj starší brat Paťo.
„To som nebol ja,“ povedal som, lebo to bola pravda.
„A kto vytočil Sama dobiela?“
„Neviem, o čom hovoríš.“
„Jasné. Tak mi choď pozametať ten pohár, čo sa mi roztrieskal.“
„Prečo ja?“
„Lebo sa správaš ako debil. Už budeš mať fúzy, ale všetko ostatné ti tuším zakrpatieva.“
„Ja fúzy mať nikdy nebudem.“
„Magor!“ uľavil si Paťo a zabuchol dvere skoro tak silno ako Samo.
Neznášam tieto veci. Ako sú fúzy a podobne.
Pochybujem, že by sa to Laure páčilo. Keby som mal fúzy.

„Nemohli by sme mať aspoň jeden večer do Vianoc kľudný?!“ vrazila mi do izby mama a so zvýšeným hlasom mierila k môjmu oknu. „A vyvetraj si tu! Máš tu smrad ako v opičiarni!“

Otvorila mi okno tak prudko, až som sa zľakol, že si ním rozbije hlavu, ani sa na mňa nepozrela a odišla. Tiež tie moje dvere nešetrila. Keď to takto pôjde ďalej, pod stromček si budem musieť zaželať nové dvere do svojej izby.

Klop, klop, klop.

Aspoň že tatko vie, že je slušné pred vstupom zaklopať.

„Juraj? Synak, vieš, že po Mikulášovi si lepíme na okno listy Ježiškovi. Čo by ti to urobilo, keby si povedal svojmu mladšiemu bratovi, aké sú tvoje želania?“

„Urobilo by mi to škrt cez rozpočet,“ povedal som, ani neviem prečo.

„Chápem,“ povedal tatko, a teda fakt by ma zaujímalo, ako to celé pochopil. Sám neviem, čo som tým chcel povedať.

Tatko sa dosť dlho škrabkal na hlave. Zaujal tým aj moje tri pieskomilky Didi, Nili a Wifi, ktoré asi mali pocit, že im z jeho hlavy spadne niečo chutné na zjedenie, lebo sa celkom prestali hýbať a hypnotizovali tatka ako najaté. Ja tiež. Tatko si vzdychol.

„List Ježiškovi je pre Ježiška. Keď budem chcieť napísať Samovi, bude to list pre Sama. To, čo by som chcel, napíšem len Ježiškovi a basta. Počul som, že tajné želania sa nemajú nikomu prezradiť, lebo potom sa nesplnia,“ vysypal som svoju stručnú a jasnú obhajobu.

„Rozumiem, synak!“ poklepkal ma tatko po pleci.
„Hlavne mu už napíš, aby sa aj Samko konečne odhodlal a aby mal Ježiško predstavu a aj dosť času, chápeš.“

Tatko na mňa veľmi čudne sprisahanecky žmurkol a odišiel. Jediný zatvoril za sebou dvere normálne. Takže dvere zatiaľ škrtám. Pár týždňov ešte vydržia.

„Nikto nám nič nedoniesol na jedenie!“ rozčúlila sa večne hladná Nili a zahryzla sa do mojej ponožky.

„Au!“ upozornil som ju, nech mi moje prsty láskavo neochutnáva.

zívla Didi a zaliezla do kokosovej škrupiny.

„Z ako zatvor O ako okno! Z zzzz ako ZIMA!“
zapišťala Wifi a vliezla pod môj vankúš.

Pieskomilky mali pravdu. Zastavili sa tu všetci okrem Evičky a Mikuláša, ale nikto nám nepriniesol nič dobré. Ani ten Mikuláš. Veď vieme. Teda Evičku, dajme tomu, že nerátam, hej? Ešte sama nedočiahne na kľučku. Takže najlepšie, čo môže človek v mojom prípade urobiť, je trochu si pospať. Lebo niekedy je lepšie si pospať, ako si nepospať. Efektívne. Nabrať sily a nové nápady.

Zavrel som teda okno a hodil na seba perinu. No a čo. Pospím si, kým bude večera. A aj som si pospal.

TELEFONÁŤ

Zobudil som sa na zvonenie, ktoré som už fakticky dlho nepočul. To zvonenie mi kedysi nastavila v mobile na svoje číslo Laura. Taká klavírna skladba z jedného filmu, čo sa jej páčil.

„Áno?“ ozval som sa ešte trochu rozospatý.

„Čo áno?“ ozval sa z mobilu dievčenský hlas.

„Laura?“ spýtal som sa trochu zbytočne. Ale fakt som nemal premyslené, čo jej poviem, keď sa mi konečne náhodou ozve. Nebavili sme sa spolu už sto rokov. No teda najmenej od leta. Konkrétne naposledy sme sa fakt dobre zabavili 5. júna, lebo mala meniny a kopec plánov na naše spoločné prázdniny.

„Nie. To som ja,“ zašepkal ten hlas akosi tajomnejšie.

„Kto ja?“ spýtal som sa asi tak prudko, ako som sa posadil na posteli.

„Jááá ako ja?“ ozvala sa Wifi.

„Wifi, teraz nie!“ zahriakol som pieskomilku, ktorá vyprskla do smiechu.

„Čo nie?“ spýtal sa ten dievčenský hlas v mobile.

„Tak kto volá?“ spýtal som sa už trochu podráždene, lebo neznášam, keď sa prudko a nasilu zobudím

a posadím. Krúti sa mi z toho hlava a okrem toho, ten hlas som poznal aj nepoznal zároveň.

„No ja. Evička!“

„Evička? Ty voláš z Laurinho telefónu?“

„Asi.“

To sa na Evičku podobalo. Slovo *asi* bolo zatiaľ jej najobľúbenejšie. Bola to ona. Ibaže nikdy ešte nehovorila takto veľa.

„A je tam niekde Laura?“ spýtal som sa teda rovno, nech viem, na čom som.

Už-už som sa chystal vyliezť z postele, zbehnúť za nimi a totálne odpustiť Laure, že sa mi od prázdnin neozvala, keď sa ozvala Evička:

„Už musím končiť, ale vieš, čo by som strašne chcela od Ježiška pod stromček?“

„Nie, netuším!“

„Oškvarky,“ zašepkala Evička tajomne a spojenie sa prerušilo.

„To je dobrá somarina,“ povedal som si už len sám pre seba. No lebo Evička bola totálne po mne a vôbec nič jej nechutilo jesť. Asi preto sme si tak rozumeli.

„Totálna normálka!“ vykrikla Didi svoje dve obľúbené slová.

Aj by som vstal a išiel sa pozrieť na Evičku a tak ďalej, no proste na Lauru, že či k nám náhodou neprišla, kým som spal. Alebo či sa nestretla s mamou a Evičkou na prechádzke. Ale toto všetko sa mi len snívalo.

NEVERÍTE? Ako chcete, ale ja neklamem. Sám by som bol rád, keby to bola pravda. Ale nebola. Nič z toho sa nestalo. Nezvoniť mi telefón. Nevolala Laura. Ani jej mobil.

Evička ešte nevie telefonovať. Ani súvisle rozprávať. A už vôbec nemá rada oškvarky. Všetko bolo rovnako nanič ako predtým. Ale aspoň som si schrupol. Efektívne strávený čas.

OZAJSTNÉ CHLAPSKÉ KOLENÁ

Zistil som, že čím som starší, tým rýchlejšie mi ubieha čas, čo je fakt fantastické. Lebo je tu šanca, že tieto moje hnusné dni mi ubehnú ako nič. Práve včera som čítal, že za 25 miliónov rokov sa všetko na našej Zemi úplne totálne zmení, ale obávam sa, že toľko času nemám. Ale je fajn, že čím som starší, tým viac mi chutí kôrka z chleba, pálivá paprika aj pripečená slaninka. Keby mi to niekto povedal pred rokom, tak ho vysmejem! Ja a pálivé? Ja a slaninka? Nikdy!

Leviže život ma naučil,
nikdy nehovor nikdy.

Lebo aj s Laurou sme si kedysi povedali, že budeme kamoši navždy a čo? Nič. Snažím sa sústrediť na pekné veci, ako sú jedlo a moje úspechy v škole, lebo už ma nebaví v jednom kuse sa umárať. Toto slovo som si podčiarkol na slovenčine, keď sme rozoberali jednu starú báseň.

Keby som bol básnik, písal by som presne také básne, že by všetci plakali a umárali sa. To by mi išlo. Možno to raz skúsím, ale dnes si idem vychutnať pečené koleno. Chlapská špecialita dedka Sovu.

Ak si myslíte, že koleno nie je koleno, ako napríklad baranie hlavy nie sú hlavy z barana, volské oči nie sú oči z volov a medvedie labky zase labky z medveďov, ste vedľa. Koleno bolo ozajstné! Varoval som vás, že starnem. A mením sa. VÝVOJ NEZASTAVÍŠ. A inžinier Tomáš Sova, čiže Laurin dedko, si to na mne všimol a jedného dňa mi povedal:

„Čo keby si so mnou okoštoval moje diabolské koleno? Tuším si naň akurát dorástol!“

Jasné, že nemyslel svoje vlastné koleno. Aj keď dedko Sova je v kuchyni totálny diabol! Dokáže vykúzliť také veci, o akých sa mi predtým ani nesnívalo. Je to môj veľký kuchársky vzor a okrem senzačných sladkostí ako vtáčie mlieko, osie hniezda, jablká v župane alebo včelie úliky ma naučil jesť aj mravce na strome, zemiakové baby, rybie prsty a kadečo iné. Kedysi. To sme ich jedli aj s Laurou.

Dnes je inžinier Sova asi tak rovnako namosúrený na Lauru ako ja. Akože sa uňho jeho vnučka dlho neukázala, ani mu nezavolá, ani nič. Ja by som to svojmu dedkovi neurobil, keby som ešte aspoň jedného mal. Ibaže nemám. Takže sme s pánom inžinierom trochu spojenci. A jeme tie chlpské jedlá. Čiže aj debatujeme ako chlapi.

„Keď som mal trinásť ako ty, zjedol som aj sedem rožkov na posedenie!“ povedal dedko Sova s plnými ústami.

Páčilo sa mi, že si dedko o mne myslí, že som starší. Lebo trinásť budem mať až v apríli. Je to ďalší dôkaz

o rýchlejšom ubiehaní času. Ale teda viac ako dva rožky naraz do seba nedostanem a aj to už si musím rozopnúť gombík na nohaviciach.

„Tatko v mojom veku zjedol sám celé pečené kura. Ale on bol hrozne dobrý v športoch. Pobili sa oňho tréneri gymnastiky, plávania aj kapitán basketbalového družstva,“ obhajoval som tatkov apetít a nechal som dedka Sovu, nech si myslí, že mám trinásť. A čo? Nemôžem za to, že vyzerám staršie. My, čo jeme kolená, vieme, že čas letí ako blázon, takže pol roka hore-dolu nikoho nezabije.

„No veru, keď som mal toľko, čo teraz tvoj tatko, behal som po našej hore celú zimu len na bežkách a na Celoslovenský zjazd poľovníkov som chodil na bicykli až do Bratislavy! Kde sú tie časy!“ vzdychol si dedko Sova a zahryzol sa do kolena.

„Veru, letí to, pán inžinier,“ prikývol som a cítil, že si tak akosi chlapsky rozumieme a že v tom kolene je dosť cesnaku.

„Nedal som veľa cesnaku?“ spýtal sa dedko Sova, ako keby mi čítal z hlavy. „Poviem ti, čím som starší, tým menej cítim soľ aj cesnak na jazyku. Ale zase tým viac ma láme v krížoch,“ zasmial sa dedko tak schuti, že som sa zasmial s ním. Chlapi totiž držia spolu aj v týchto veciach.

„Mne cesnak nevaďí,“ povedal som, aby bolo jasné, že sa v tomto smere nemusí inžinier Sova trápiť. Jeden smrad hore-dolu, povedal som si už len pre seba. Lebo keď už, tak už, chápete. Aj tak mi všetci doma v kuse pripomínajú, že smrdím. Tak nech to stojí za to.

